

11. 6. 2002

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Státní občanství vdaných žen

Státní občanství je právním institutem označujícím zvláštní vztah mezi konkrétním státem a jeho občany. Se státním občanstvím jsou spojena různá práva a povinnosti občanů vůči státu, které nemají osoby bez státního občanství. Státní občanství jako právní vztah působí i za hranicemi státu a státního občana i vně státního území vážou k jeho státu mnohé povinnosti. Státní občanství jako trvalý vztah fyzické osoby k danému státu je institutem významným a každý stát věnuje jeho právní úpravě dostatečnou pozornost.

Státní občanství je právním institutem označujícím zvláštní vztah mezi konkrétním státem a jeho občany. Se státním občanstvím jsou spojena různá práva a povinnosti občanů vůči státu, které nemají osoby bez státního občanství. Státní občanství jako právní vztah působí i za hranicemi státu a státního občana i vně státního území vážou k jeho státu mnohé povinnosti. Státní občanství jako trvalý vztah fyzické osoby k danému státu je institutem významným a každý stát věnuje jeho právní úpravě dostatečnou pozornost.

Ústava České republiky (ústavní zákon č. [1/1993](#) Sb.) přenechává úpravu nabývání a pozbývání státního občanství České republiky zákonu (čl. 12 Ústavy) a sama konstatuje, že nikdo nemůže být proti své vůli zbaven státního občanství. Konkrétní úpravu tedy obsahuje zákon č. [40/1993](#) Sb., který stanoví pravidla, při jejichž splnění lze nabýt státní občanství České republiky a zároveň upravuje případy pozbývání státního občanství České republiky.

Jak již bylo zmíněno, každý stát upravuje způsoby nabývání a pozbývání jeho státního občanství. Všeobecně platí, že každý člověk by měl mít pouze jedno státní občanství. Ač se tedy jednotlivé státy brání existenci dvojího občanství (tzv. bipolitismus) či bezdomovectví (tzv. apatridismus - bez státního občanství), existují některé důvody, pro které bylo možné, aby člověk získal druhé občanství, aniž by původní ztratil a pro které je získání druhého občanství možné i nyní. Stane se tak mimo jiné tehdy, kdy žena provdaná do ciziny za cizího státního příslušníka získá z důvodu manželství státní občanství tohoto státu.

Zákon o nabývání a pozbývání občanství ČR ve svém ustanovení § 13 mimo jiné stanoví, že státní občanství České republiky se pozbývá nabytím cizího státního občanství s výjimkou případů, kdy k nabytí cizího státního občanství dojde v souvislosti s uzavřením manželství. Toto ustanovení je rovněž v souladu s mezinárodním závazkem, který Česká republika převzala v Úmluvě o státním občanství vdaných žen z roku 1957 (vyhlášena pod č. [72/1962](#) Sb.), kde čl. 3 stanoví: „Každý smluvní stát souhlasí s tím, že cizinka provdaná za jeho státního příslušníka může, na vlastní žádost, získat státní občanství svého manžela na základě zvláštního přednostního naturalizačního postupu. Udělení tohoto státního občanství může být omezeno v zájmu státní

bezpečnosti nebo veřejného pořádku. Každý smluvní stát souhlasí s tím, že tuto Úmluvu nelze vykládat tak, že se dotýká jakéhokoli zákona nebo nařízení, nebo soudní praxe, která dává cizince provdané za některého z jeho příslušníků nárok získat na vlastní žádost státní občanství svého manžela“.

Nabude-li česká státní občanka v souvislosti s uzavřením manželství cizí státní občanství, neznamená to automaticky pozbytí českého občanství. V případě, že by tak chtěla učinit, může se českého občanství vzdát prohlášením před zastupitelským úřadem České republiky.

Bylo již zmíněno, že bipoilitismus je spíše považován za jev nežádoucí, který na jedné straně sice může dané osobě poskytnout výhodu ochrany dvěma státy, ale může vyvolávat i mnohé konflikty a problémy. V obecné praxi mezi státy se vžily některé zásady uplatňované v případě, že osoba má dvojí státní občanství: taková osoba se nemůže dovolávat svého druhého státního občanství vůči státu, jehož je také občanem; a třetí stát má považovat bipoilitu za občana pouze jednoho státu, a to podle vlastní volby bipoility nebo některého ze států, jehož je občanem. Při této volbě se státy zpravidla řídí zásadou efektivity, tj. považují cizince za občana toho státu, ke kterému ho pojí nejužší faktický vztah.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nová „tlačítková“ povinnost pro e-shopy](#)
- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Darování pro případ smrti nemovité věci zapsané v katastru nemovitostí a určení výše odměny soudního komisaře](#)
- [Flotilová novela: Kdo a kdy musí nově získat licenci k distribuci pojištění?](#)
- [Nová pravidla pro ground handling v EU a jejich dopady na letecký sektor](#)
- [Právní due diligence nemovitostí: na co se v praxi skutečně zaměřit](#)
- [Hmotněprávní opatrovník obchodní korporace: mezi efektivní ochranou a zásahem do korporační autonomie](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 32.: Konkurenční doložka](#)
- [Skryté ujednání v realitní smlouvě - zbytečná hra na schovávanou](#)
- [Odpovědnost člena voleného orgánu dle § 159 OZ a vymezení škody způsobené právnické osobě](#)
- [Vnosy do společného jmění manželů a jejich valorizace v aktuální judikatuře Nejvyššího soudu a Ústavního soudu](#)